N°. 9. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 30ten JANUARIJ.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 25 Januarij 1832.

De Heer EGBERT VAN EMDEN, bij resolutie van den Gouverneur Generaal *ad int.* der Nederlandsche W. I. Bezittingen, van den 11den dezer, N°. 14 | 13, provisioneel benoemd zijnde tot Lid der plaatselijke School-Commissie dezer Kolonie, zoo wordt zulks door deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 26 Januarij 1832.

Alzoo EGBERT VAN EMDEN, *nom. ux*, S. H. DE LA PARRA en G. DE LA PARRA, Eigenaren van de Plantaadje *Vriesenburg Nova* en *Dwingelo*, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van opgemelde Plantaadje te mogen doen overschrijven op den naam der Plantaadje *Nieuwstar*, gelegen aan de rivier *Suriname*.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 26 Januarij 1832.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekesten aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om te worden benoemd tot Straatvoogd over de natemelden Slaven, als:

H. P. LUDWIGSON, over de Slavin JUDIE of JUDITH, aangekomen hebbende JOS. PINTO JUNIOR; en MOZES JACOB POLAK, over de Slaven SOPHIA en haar kind ANDRIES, en de Slavin ANTJE, aankomende ANDRIES van WILTENS ANDRÉ.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft alvorens op die verzoeken te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 28 Januarij 1832.

Alzoo C. J. D. LEIJDENHOOP, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen, heeft geadresseerd, met verzoek om te worden benoemd tot Straatvoogd, over de Slaven genaamd: ROULAND, ANDRIES, COBA en WILLEM, kinderen van zekere overledene Negerin, genaamd BEBÉ, welcer toebehoord hebbende aan JACOBA RIJSWIJK, als Voogdes over hare toen minderjarige dochter DORETHEA PETRONELLA RIJSWIJK.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 25 November.

In de Messager de Gand, leest men het volgende artikel, met opzigt tot het *Vredestraktaat.*

Het Vredestraktaat tusschen de vijf Mogendheden, of liever tusschen de Gevolmagtigden der vijf Mogendheden en Z. M. den Koning der Belgen, is te Londen, als door eenen tooverslag eensklaps geklonken; van nu af aan is de vrede van Europa verzekerd; Belgie als tot eenen op zich zelven gevestigden staat gevormd, met behoud van deszelfs regeringloosheid, ellende, onbekwaamheid zijner diplomaten, vernietigde handel en nijverheid, en aan Holland ten prooi geleverde scheepvaart; men gevoelt derhalve welk eene som van geluk eene zoodanige gesteltenis aan het Vaderland belooft.

Intusschen is ons lot nog niet onherroepelijk beslist, en het uiteinde, hetwelk ons wordt aangekondigd, bevat in zich nog voorloopigs genoeg om te doen hoop voeden dat de staatkundige moord, die uit de 24 Artikelen moet voortvloeijen, niet zal voltrokken worden. Het traktaat moet nog de ratificatie ontvangen van de monarchen wier gemagtigden onze lotbestemmingen hebben vastgesteld; en die ratificatie is des te meer onzeker, naar mate de leden der conferentie in het afsluiten van dit laatste traktaat met eene overhaasting zijn te werk gegaan, die hun den tijd niet gelaten heeft om hunne hoven te raadplegen. Derhalve kan de ratificatie, welke de heer *van de Weijer* beweert slechts blootelijk eene formaliteit te zijn, zeer wel eene ontbindende formule worden en zich tot eene negatieve beslissing veranderen. Voor het overige zoude eene zoodanige daad noch nieuw noch buitengewoon zijn; het kabinet van het Palais-royal heeft daarvan reeds het voorbeeld gegeven, door, bij den aanvang der tegenwoordige onderhandelingen, een protocol van de hand te wijzen, hetwelk door deszelfs gevolmagtigde, *Talleyrand* was onderteekend.

Overigens schijnt de laatste handeling der conferentie eerder een schrikspook dan een traktaat te zijn; door deze schijnbaar eenstemmige demonstratie heeft men Koning WILLEM tot toegeven willen dwingen; het is eene concessie, door de drie Noordelijke Mogendheden aan Frankrijk en Engeland gedaan, met de uitdrukkelijke bepaling, dat, indien Koning WILLEM niet bang werd, en tot die laatste beslissing niet toetrad, die Mogendheden zich het regt voorbehielden om dezelve niet te ratificeren, en tot de traktaten van 1815 terug te keeren.

Metterdaad, indien Koning WILLEM in zijn besluit volhardt, welk middel zullen dan de Mogendheden hebben om hem te dwingen? De oorlog; ja, voorzeker, de oorlog; maar dit zal het zelfde zijn als ter zake van het traktaat in juist die ongelegenheid te vervallen, om welke te voorkomen hetzelve is vastgesteld. En overigens, indien dan nog Koning WILLEM blijft volharden, zoo als daaraan geen twijfel is, dan geschiedt zulks omdat hij op alliantien en bijstand rekent, en waar zal hij die alliantien en dien bijstand verkrijgen, anders dan bij dezelfde Mogendheden die het traktaat hebben onderteekend?

Er ligt dus in de laatste handeling der conferentie een duistere achtergrond, welken de toekomst alleen zal kunnen verhelderen. Het is een nieuw lokaas hetwelk aan de partijen wordt toegeworpen; een werk der argelistigheid van den ouden *Talleyrand*, eene wapenschorsing van eenige maanden, te midden van den strijd.

Het is niet zeer moeijelijk diplomatieke overeenkomsten op te stellen en te onderteekenen; maar het komt er op aan, om ze te doen volvoeren wanneer de partij, welker belangen benadeeld worden, dezelve verwerpt, en zij door hare geografische ligging, veerkracht, nationale gevoelens en door hare alliantien, in staat is om dezelven onuitvoerbaar te maken.

Er is buitendien nog eene reden om te denken dat er in deze zaak nog een ander potje te vuur staat; zij is deze, dat mijn heer *van de Weijer* zich niet gehaast heeft, met in persoon het laatste traktaat te komen overbrengen, terwijl hij bij het verschijnen der 24, in schijn verre weg minder bepaaldelijk afdoende, artikelen, zich herwaarts heeft gespoed om zich, zelfs door zijne mede-revolutionnairen, te doen uitjouwen. Het zoude immers nu veel natuurlijker geweest zijn, dat hij, indien hij zich overtuigd hield, dat het lot van Belgie door het onderhavige traktaat bepaaldelijk was beslist, ditmaal de gelukwenschingen ware komen inoogsten, wegens het door hem ten einde brengen der revolutie, en deswegens dat hij een tweede Hanover had gemaakt van zijn Vaderland, met bovendien deszelfs sterke bevolking, onkunde, geestdrijvende partijwoede in het Godsdienstige, en bedelarij te meer.

Overigens zullen wij het eerlang ontwaren, op welk eene wijze dit zeldzame traktaat zal ten uitvoer worden gebragt, hoe het kasteel van Antwerpen zal worden ontruimd, hoe de Schelde en de Hollandsche stroomen voor de Belgische vlag zullen worden opengesteld, hoe de ontwapening van het leger zal geschieden,

Wij zullen eindelijk vernemen hoe het is geschiedt, binnen weinige uren tijds, de conferentie er toe besloot om met Z. M. *Leopold* regtstreeks te onderhandelen, jegens wien zij in alle hare vorige handelingen de houding aangenomen had van hem te miskennen; en hoe zij heden regtstreeks met dien monarch onderhandelt zonder dat er vooraf kwestie geweest is van hem te erkennen.

In de Dagbladen uit Griekenland, dezer dage alhier ontvangen, verneemt men het volgende:

„Door den gelukkigen staat van rust, welken Griekenland geniet, is de inhoud dezer bladen, zoo in zich zelven, als vergelijkender wijs met de treurige berigten, welke men uit zoo vele andere gewesten van Europa ontvangt, niet zeer prikkelend voor de nieuwsgierigheid, maar getuigt des te meer van de aanhoudende zorgen der regering.

Inzonderheid vindt men daarvan een bewijs in de met ijver voortgezette ordening der regterlijke magt, die in al derzelver deelen en takken ingerigt wordt naar de beste voorbeelden, welke de meestbeschaafde landen hebben opgeleverd. Zoo zijn reeds uitgebreide reglementen in het ligt verschenen, waarbij al wat de geregtshoven en den gang des regts voor dezelve betreft geregeld worden. Dat het bestuur hierbij niet nalaat, deze algemeene inrigtingen naar de behoeften van plaats, tijd en bevolking te wijzigen, wordt onder anderen bemerkt uit een zeker besluit, volgens hetwelk in het landschap Sparta de inrigting der vredegeregten nog voorloopig geschorst blijft. In de genoemde Grieksche dagbladen vindt men tevens de blijken hoe de orde zich in alle deelen van den staat meer en meer bevestigt, en het staatsbestuur met gedurig minder der hindernissen te worstelen heeft. Algemeen schijnt men over het bewind van het Opperhoofd tevrede. De zorgen, zoo bijzonder door hem voor het onderwijs genomen, beginnen vruchten te dragen; behalve de vorderingen der algemeene scholen te Egina en der bijzondere op zoo vele plaatsen van den Griekschen staat is ook de kerkelijke school op het eiland Poros waartoe alles reeds lang gereed was, maar voor welke men geene geschikte onderwijzers had kunnen vinden, nu reeds tot stand gekomen, hebbende twee kundige geestelijken zich laten overhalen aan het hoofd der school te treden; voor eerst zullen in dezelve 15 kweekelingen opgenomen worden. Tevens worden de zorgen tot verbetering van den landbouw, tot herstel der verwoeste steden, tot bevestiging der orde in het krijgswezen enz. onvermoeid voortgezet; terwijl de geldmiddelen eene vermogende ondersteuning zullen vinden in de rijke landgoederen, welke aan de Porte en derzelver Vacoufs behoord hebben.

MENGELINGEN.

(Vervolg en slot van N°. 8.)

Droevige nacht! Den anderen morgen ontving zij wel een briefje van Alonzo, een voorbeeldig teeder briefje; helaas! wat kon dit helpen? Dora recenseerde — zoo als andere lieden ook wel doen — volgens hare toenmalige zielsstemming, den schrijver; toen was het bedaarde — koud; het fijne — gedwongen; het hartelijke — geveinsd; het vurige — overdreven.

« Eerlijke Leporello!" zeide zij tot den brenger, « hoe gaat het al zoo?"

« God dank, zeer wel!"

« Gij kent immers eene zekere donna Elvira?"

« Oh! ja kent gij die ook?"

« Eenigzins — zij is thans ziek." —

« Ziek? Wel neen! Dat moest ik immers ook weten." —

« Ja, ja! gisteren is zij ziek geworden."—

« Wat men niet al zegt! Dat is zuiver uit den duim gezogen — waarlijk! Gisteren morgen heb ik een' brief voor mijn' heer van haar gehaald; 's middags heeft hij bij haar gegeten, en 's avonds heb ik weer een' brief daarheen gebragt." —

« Voorzeker hebben zij thans elkander wel veel te schrijven!"

« Dat moet wel zoo zijn! De brief, dien ik afhaalde, en die, dien ik wegbragt, waren beide mooi dik."

« En echter spreken zij elkander dikwijls."

« Dat moet wel niet toereikend zijn."—

« Dat geheimzinnige in hun gedrag... niet waar?"

« Dat is het juist, wat mij verveelt! mijn heer is nooit zoo geweest. Heden heb ik een paar schoenen versleten, om al de schulden van mijn' heer te betalen. Dit is altijd een teeken van zijn vertrek geweest — maar ik hoor niets!"

« Hoe? wat? zijn vertrek?"

« Ja, ja! Den grooten koffer heb ik naar beneden moeten slepen; en hij zelf pakt in, en zoo in de stilte, dat ik razend zou kunnen worden — en daar ginds bij die donna gaat het even zoo. Toen ik, voor een oogenblik, daar kwam, dat was een loopen en een jagen, een opschikken en een voorbereiden — niet anders dan alsof er bruiloft zou zijn. Ik vroeg uit alle hooge en lage toonen — te vergeefs! — ik werd bovendien nog uitgelagchen."

Dora was in vertwijfeling. Hoe verre was zij er van af, om het verband te vatten! Buiten het klooster, namelijk, was het nog veel onstuimiger, dan in hetzelve. Dezelfde brief, dien Leporello van Elvira gehaald, en des avonds teruggebragt had, bevatte de tijding, dat Aartshertog Karel naar Madrid op weg was— eene tijding, die Pandolfo, Elvira en alle Oud-Spanjaarden in de levendigste vreugde, alle wijnkoopers, illumineerwerkers en kaarsenkoopers in de drukste bezigheid, Alonzo echter in de grootste verlegenheid bragt. Zijn Vorst moest de hoofdstad verliezen! hij zelf spoedig vertrekken! zijne beminde verlaten! en voor den partijzuchtigen, thans van blijdschap uitgelatenen papa kon de reden zijner vlugt nu niet langer verborgen blijven!

Dit bleef zij ook niet. Thans, daar het geluk zich voor de partij van Karel scheen verklaard te hebben, brandde de partijzucht den ouden heer zoodanig op het hart, dat hij in het *Kanonnenregt* eene oproeping aan alle getrouwe Spanjaarden plaatste, om openlijk in rij en orde op te treden, de hoofden der tegenpartij te vatten, en denzelven, benevens de gouden sleutels der stad, voor des overwinnaars voeten te leggen. Daarover geraakte Alonzo in drift; de heeren ontmoetten elkander — Alonzo ontdekte zich — Pandolfo raasde: « Heer!" riep hij, « gij hebt mij een stuivertje te verdienen gegeven hiermede vergelde ik u dit; zijt vrij! Maar hoor: voorleden maandag heeft onze onoverwinnelijke gebieder negenduizend soldaten van uwe partij doodgeslagen — dus zijt gij, sedert maandag, een hoogverrader en rebel—dus een lijfstraffelijk misdadiger— dus *eo ipso* buiten alle burgerlijke regten en wetten — dus, al waart gij met mijne dochter getrouwd, behoefde ik haar niet aan u te laten — dus nog veel minder, daar deze zaak onder ons geheel op woorden berust." — —

Alonzo liep in vertwijfeling henen en naar huis. « Leporello!" riep hij, « pak het overige in, en bestel paarden!" — « Waarheên? — « Tegen middernacht op den weg naar Portugal." — « Zij zal, zij moet mij volgen, de lieve, de getrouwe!" Dus dacht hij, en snelde naar het klooster.

Courantiers, echter, hebben een' fijnen neus. Pandolfo had zich nog meer gerept — en wel insgelijks naar het klooster! Hier beval hij, dat, bijaldien een Officier, die er zoo en zoo uitzag, of een bediende, zoo en zoo gekleed, mogten komen en naar zijne dochter vragen, men zulks haar niet zeggen mogt, ook niets schriftelijks van die heeren aan zijne dochter geven; veel minder haar met dezelven laten spreken. De Abdisse beloofde alles stiptelijk te volbrengen. Thans snelde de oude naar don Diego. Hij redeneerde aldus: « Vertrekt Alonzo, dan krijg ik geene berigten meer, en mijn ambtgenoot steekt mij de loef af; Dora echter, die geene partijliefde kent, huilt en jammert mij de ooren vol; dit moeten wij verhelpen door een dubbel huwelijk — tusschen de couranten en de jonge lieden."

« Mijn vriend!" dus begon hij, « gij hebt de tijding van den intogt onzes gebieders ook vernomen? Gode zij dank! de oorlog is ten einde, en de vrede komt; maar, helaas! de nieuwstijdingen zullen zeldzamer worden."

« Daarover lach ik; mij zullen ze niet ontbreken," hernam Diego schertsend.

« Zoo waarlijk? Nu, wat ik zeggen wilde, vriend! de vrede heeft ook nog andere gevolgen; bij voorbeeld, de meisjes kruipen niet meer zoo vreesachtig in de hoeken. Het was bij mijne dochter ook anders niets dan vrees, wat haar in het klooster dreef; thans zien wij het. Zij is wel van eene groote dengdzaamheid; en hoor eens, dit mag ik zeggen, hoewel ik haar vader ben, zij is thans schooner dan ooit; zij is nog zoo wat gegroeid — verstaat gij mij — door het goede voedsel. Gij lacht? Ik had er niets tegen; maar zeker, zeker... Wat wilde ik ook zeggen? Ja, om weêr op onze zaken te komen, wij konden dat veel gemakkelijker maken— door eene vereeniging, meende ik, zonder eenig nadeel. Om onze wederzijdsche inteekenaren te behouden, behoefden wij maar de titels in elkander te smelten; b. v. *geketend Kanonnenregt*, of *Kogelregt*. Het eerste zou niemand verstaan, het tweede zou doen lagchen — twee groote voordeelen voor het werk." —

Intusschen hoorden zij postiljons blazen, liepen naar het venster, zagen eenen statigen heraut tusschen de trompetters, volgden met verbazing dien trein, zagen, hoe hij voor het raadhuis stilhield, en vernamen — den bloedigen veldslag aan den Taag. « Hemel en aarde!" riep Pandolfo, en sloeg de handen over het hoofd zamen. « Onze onoverwinnelijke held zoo schandelijk overvallen, door eene handvol volks verstrooid en vernietigd, en die Filips aan het hoofd van zijn leger op weg naar de stad! o Mijn getrouw hart! en, o ramp! mijne welgemeende oproeping! ik ben verloren!"

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.